

Morten Østergaards tale ved Radikale Venstres landsmøde

Taler

Morten Østergaard
Politisk leder for Radikale Venstre

Dato

14. september 2019

Sted

Nyborg

Hold nu op, hvor har jeg glædet mig til at stå her i dag.

Faktisk var der et tidspunkt, hvor jeg kun turde drømme om at kunne stå her i dag i sådan en situation. Så derfor vil jeg gerne starte med og tage al den varme, al den taknemmelighed og al den glæde, som I har vist mig nu og i dagen her, hvor I er kommet hertil, og vende den om og dele den med jer.

Alle jer, der var kandidater og stod – også da det var koldt og frostvejr – på gaden rundt omkring og talte med folk. Alle jer, som altid er der, også når vi er i modgang, og når vi er i medgang, og som er klar med plakatruterne og pjecer til uddeling. Radikal Ungdom, der, som jeg forstår det, er større, end de har været i 25 år, og som startede valgåret med at vinde Skolevalget.

Og til alle jer, der i de sidste fire år har sluttet op om den radikale bevægelse. Er kommet til i større tal, end vi har set i mange år. Jeg har lige hilst på Thomas, der må være den nyeste af dem. Han er 3 dage gammelt nyt medlem fra Radikale Venstre. Alle jer.

Fordi det er jeres indsats, uanset om I bare har delt et Facebook-opslag, eller været ude på gaderne og hængt plakater op, eller stået i kantinen på jeres arbejdsplads eller uddannelsesinstitution og talt den radikale sag. Det er jeres fortjeneste, at der nu er dobbelt så mange radikale i Europa-Parlamentet, dobbelt så mange i Folketinget, og at Radikale Venstre er tilbage i centrum af dansk politik.

Og det er ikke engang vores største bedrift. For kan I huske, da valgkampen til Folketinget startede? Sofie Carsten Nielsen og jeg stod i Bibliotekshaven ved

Christiansborg og holdt pressemøde. Vi sagde, at vi gik til valg for at få flest mulige radikale stemmer. Finere er vi ikke.

Men vi sagde også noget andet. Vi satte ambitionen om, at nu var tiden kommet til at bryde med års udbrudte fald i tilliden mellem befolkningen og deres politikere. Vores mål var at føre en valgkamp, som efterlod folk med større tillid til deres politikere, ikke mindre. Og ved I hvad? I den første undersøgelse af det her folketingsvalg er Aalborg Universitet nu kommet frem til, at for første gang i næsten to årtier har danskerne fået større tillid til deres politikere. Mest af alt hos dem, der stemte på Radikale Venstre. Og det er vores største bedrift.

Fordi vi tillod os at skabe et håb hos folk om, at politik kunne være anderledes. At det ikke behøvede at handle om at trampe på dem, der lå ned, eller spille befolkningsgrupper ud mod hinanden. At det godt kunne handle om at tage livtag med de store udfordringer, finde rigtige løsninger på virkelige problemer, og i stedet for at gøre de små problemer store, så tage fat på de største udfordringer først.

Men det er også et spinkelt håb. Det er en spirende tillid. Nu kan jeg høre en lille baby herovre, det er sådan et lille barn, man har fået på armen og står og kigger på. Man ved godt, når man står der, at vi skal kravle, før vi kan gå, og der skal ammes, før man kan ernære sig selv. Og derfor, venner, er dét håb og dén tillid, der er skabt, skrøbeligt. Og vi behøver ikke kigge os langt omkring for at se, hvad der sker, hvis vi svigter. Kig til Storbritannien. Et parlament, der er gået i opløsning i ubeslutsomhed. Boris Johnson, der er i gang med at vende Dalgas' gamle ord helt på hovedet: Hvad udadtil er vundet, skal indadtil tabes.

Fordi når politisk opportunist og egen nytte, det træder i stedet for ansvaret for det, generationer før os har bygget op, og ansvaret for alle, der kommer efter, så går tilliden op i limningen. Og så ender det i det rene kaos. Og også på den europæiske scene har vi brug for at bygge tilliden op igen. Vi var der også, dengang befolkninger blev ramt af en finanskrise og ude af stand til at beskytte dem for det. Europas ledere var ikke i stand til at håndtere den største humanitære katastrofe siden 2. Verdenskrig på en betryggende måde. Og vi er sandt for dyden heller ikke der endnu, hvor vi kan sige, at en af verdens førende økonomier løfter det globale ansvar, der skal til, i forhold til den helt nødvendige grønne omstilling. Så også i Europa handler det om at få tilliden tilbage og gøre sig fortjent til det.

Men vi behøver jo ikke kigge til udlandet. Prøv at tænk på, at i januar var Rasmus Paludan et YouTube-fænomen, jeres børn kendte bedre, end I gør. Og i juni var han en knivspids fra at tage plads i Folketinget og blive en politisk faktor i Danmark. I mellemtiden har gale mennesker kastet sig i kamp med politiet opildnet af de provokationer, han havde arbejdet på i årevis. Og det er så skrøbeligt, det er. At hvis vi svigter nu, så risikerer vi at se, at også hos os går det op i limningen. Og derfor er det afgørende budskab for os i dag, at vi tager vores ansvar alvorligt. Der er kun én ting for os at gøre, og det er at tage det håb, der er skabt, og omsætte det til politisk handling nu.

Og det er jo derfor, at vi i dag på folketingsgruppens vegne kan fremlægge 15 konkrete ambitioner for, hvad vi vil forandre i Danmark om fire år. Ikke, hvad vi vil tale om. Ikke, hvad vi vil føre kampagne om. Ikke, hvad vi vil håbe på, hvis nu engang efter et valg sådan og sådan. Nej. Undskyldningernes tid er forbi. Vi er i en situation nu, hvor vi må levere resultater på det håb, som er skabt.

Og i dag fortæller vi folk, hvad det er for en forandring, de kan se om fire år, når vi for alvor har vist, at den nye retning for Danmark har både krop og sjæl. Nu hvor vi har klappet meget af vores valgresultat, kan det godt være, at der sidder en enkelt derude og tænker: Når ja, men de fleste stemte jo strengt taget på nogle andre. Og det kan da godt være svært at forstå. Det har jeg da selv tænkt meget over. Hvordan kan det egentlig være? Ni ud af ti stemte trods alt på nogle andre godt og vel. Whats not to like? Men altså det er jo deres valg.

Men i virkeligheden vil jeg gerne bruge tiden i dag på at række ud til dem. Jeg tror nemlig, at nogle af dem sagde: I taler rigtig meget om mange ting i det Radikale Venstre, men har I ikke forstået, at når polerne smelter, vandstandene stiger, temperaturen følger med, og biodiversiteten falder, så bliver alt andet jo ligegyldigt, fordi det er selve menneskets eksistens, der er på spil. Og til jer vil jeg gerne sige; jo ikke bare har vi forstået det, vi var dem, der i valgkampen satte os sammen med folketingets grønne partier; Enhedslisten, SF, Alternativet og vakte opsigt i Danmark, da vi lavede en klimapagt og sagde, at der bliver ikke nogen ny regering i Danmark med vores stemmer, hvis ikke den sætter verdens mest ambitiøse mål for den grønne omsætning med 70 procent CO2 reduktion i 2030. Og det gav opsigt i Danmark. Men ved I hvad? Da vi udkom med forståelsespapiret, og der stod, at det nu var målet for Danmarks nye regering og for Danmark som nation, så vakte det opsigt i hele verden, for pludselig kunne

de se, at Danmark var tilbage i den grønne førertrøje.

Men målsætningerne gør det jo ikke alene. Vi skal jo i gang. Og derfor siger vi også til alle jer, der ligesom os synes i bogstaveligste forstand, at håbet er lysegrønt, at om fire år skal der var mindre CO2 udledning fra landbruget og transporten. Ikke noget vi har vedtaget i en fjern fremtid. Nej, vi skal se, at CO2 udledningen er faldet. At vi beskytter vores natur og grundvand bedre. At vores luft er blevet renere. At natur og skov fylder mere på Danmarks areal. Det er vores løfte til jer her i dag. Vores arbejde er ikke gjort, før de resultater er i mål, fordi for os så betyder grøn NU, og efter Danmarkshistoriens første klimavalg, skal vi have Danmarkshistoriens mest grønne finanslov.

Og så tror jeg også – jeg har mødt en del af dem – at der er nogen, som har valgt os fra, fordi de siger: Hvorfor skal det altid være det der med at spænde livremmen en ekstra tak ind? Det skal altid være så surt, og vi skal arbejde, til vi skal bæres ud af vores arbejdspladser, og fanden tager de sidste. Men også til jer vil jeg gerne udstrække vores mål om at skabe tillid. Den 1. januar vil enhver senior i Danmark, der endnu ikke har nået folkepensionsalderen, kunne få en seniorpension, hvis man har mistet evnen til bare at have et halvtidsjob - endda på førtidspensionsniveau.

Uanset hvilken uddannelse man har eller arbejde man har haft. Fordi vi kæmper for dem, der har det sværere end os selv, og når vi har lavet en seniorpension, så skal den gælde for ALLE dem, der har det sværere end os selv. Alle sammen uden undtagelse. Uanset, hvilken fagforening de er i og uanset, hvad for en uddannelse de har.

Og så er vi også åbne og ærlige om vores prioritering: At når de handler om de næste skridt i udbygningen af velfærdsstaten, så er det – i vores øjne – børnenes tur. Fordi vi kæmper for dem, der kommer efter os selv. Og vi må jo stoppe op og undre os over, at på et tidspunkt, hvor vores levestandard aldrig har været højere, er der flere og flere børn, der møder i daginstitutionen om morgenen eller går hjem efter skole om eftermiddagen med ondt i maven. Flere og flere unge der mistrives i en grad, så de ender med stress, angst og depression. Og det er da et paradokst i et samfund, der vil kalde sig et velfærdssamfund, at vi ikke er i stand til at omsætte stadigt bedre livsvilkår til bedre trivsel hos vores børn og vores unge.

Og derfor er det også så afgørende for os, at når vi om fire år igen spørger danskerne om deres tillid, så kan de se, at der er blevet flere voksne i vores daginstitutioner, at lærerne har fået bedre tid til opgaven, at man på ungdomsuddannelserne har tid til at tage sig af de unge, som har det svært. Det er vores løfte til jer. Fordi for os betyder fri tryk.

Og så er der det der med, om fanden tager de sidste. Da vi gik til valg, så besluttede vi os for, at den voksende fattigdom, der var – ikke mindst blandt børnefamilier i Danmark – skulle stå mellem os og en ny regeringsdannelse. Og havde vi ikke sagt det så klart, at vi under ingen omstændigheder ville støtte en regering, der ikke fra første dag ville bekæmpe fattigdom blandt børnefamilier i Danmark, så havde vi heller ikke i dag kunnet stå og sige, at nu kommer der et løft til de allermest udsatte familier i Danmark med en børnecheck.

Men det er ikke gjort med det. Fordi det er en midlertidig løsning. Og vi kan ikke acceptere, at Danmark skal være et samfund, hvor Ungdommens Røde Kors, efter at have holdt sommerlejr for børn af familier, som ikke havde råd til så meget andet, fortæller, at hver femte af dem, der møder op, ikke har andet end det tøj, de står og går i. Hver femte. Jeg hørte projektlederen en dag fortælle, hvordan et barn på sidste dag havde stået og proppet boller og mad ned i rygsækken, og de havde spurgt: Hvad handler det her om? Og han sagde: Jeg er bange for, om dem derhjemme – mine søskende – har fået nået at spise, mens jeg var væk.

Og derfor vil jeg bare sige, at inden man kommer til os og siger, at vi ikke har blik for de svageste, at vi ikke kæmper for dem, der har det sværere end os selv. Skulle vi så ikke tage og sørge for, at Danmark ikke er et sted, hvor børn vokser op i fattigdom. Det er kun politisk vilje. Og her mener vi ALLE børn, uanset hvor længe de har været her, uanset hvem deres forældre er. Danmark er ikke et sted, hvor børn vokser op i fattigdom.

Jeg har forstået, at Kristian Thulesen Dahl oppe i Herning i dag har sagt, at jo mere de jubler i Nyborg, jo mere har vi at kæmpe imod. Jeg håber, de hørte den her deroppe.

Men så er der også en stor gruppe af vores medborgere, som slet ikke knytter håb til et nyt flertal i Danmark. Snarere frygt. Frygt for, at når Radikale Venstre har den afgørende indflydelse, så vil vi bruge det til at svække Danmark. Og

deres tillid skal vi også kunne opnå, hvis de forandringer, vi laver i Danmark, skal være varige.

Og jeg ved godt, der er nogle af jer, der tænker: Kommer det Radikale Venstre til, så er det bare grænsebommen op, og så vælter det ind. Og jeg ved det, fordi jeg får mails fra jer næsten hver eneste dag. Og derfor vil jeg også gerne sige, at vi er jo ikke sat i verden for at bringe flest mulige flygtninge til Danmark. Vores mål er at sørge for, at der er et internationalt samfund, som tager et fælles humanitært ansvar, så tingene ikke igen kommer ud af kontrol og skaber utryghed alle steder.

Vores mål er, at dem, der kommer og bliver taget under vores vinge, hurtigst muligt kommer til at bidrage til vores samfund. Og det, vi appellerer til, er jeres tillid til, at vi tager jeres bekymringer alvorligt – uanset om det handler om flygtningestrømme eller integrationsproblemer. Vi tager jeres bekymringer alvorligt. Men vi sigter efter at løse problemerne i stedet for at dyrke dem.

Vi vil hellere have, at vi ser fremgang for alle befolkningsgrupper i Danmark i stedet for at splitte os ad. Og det er derfor, vores løfte til jer i dag er: Giv os chancen, lad tvivlen komme os til gode, og så vil vi om fire år vise et Danmark, hvor der er færre udsatte boligområder, hvor flere mennesker er i arbejde, hvor ligestillingen er blevet bedre, og hvor flere mennesker, uanset hvem de er, føler sig anerkendt for deres bidrag til vores samfund. Fordi så vil I se, at vores fællesskab ikke bliver svækket af at blive udstrakt til flere. Det bliver stærkere. Fordi for os betyder fællesskab sammen. Alle sammen.

Det gælder også dem, der tænker; nå, så er det blevet Radikale Venstres tur, og de forstår ikke, at livet leves uden for de store byer, og så kan vi jo passe os selv i fire år. Nej. Vores ambitioner er, at også på det område skal der være forandring, som kan føles og mærkes. Vi vil have, at der skal være uddannelser tilgængeligt i hele Danmark. At der, hvor man i dag står overfor, at der bliver længere og længere til ungdomsuddannelse, fordi institutionerne lukker som følge af de mange besparelser, der skal man opleve, at der igen vil blive ressourcer og elever til at sørge for, at man kan holde uddannelsesinstitutionerne åbne.

Vi har som ambition, at der skal være lige muligheder i velfærdsstaten, uanset hvor i Danmark man bor. Og derfor lover jeg også Leon og alle jer andre kommunalt valgte, at der skal nok komme en udligningsreform, inden vi skal til

kommunalvalg.

Og nu vi er ved det der med at udstrække fællesskabet til flere og gøre det sammen. Så vil jeg da også godt sende en hilsen til Venstre, som jo har landsmøde i næste weekend – lidt ekstraordinært – fordi jeg tror, vi var mange, der observerede, hvad det var, der skete i foråret og i valgkampen. At Venstre jo sådan set fik et stærkt mandat på at melde sig – sammen med os – blandt dem, som sagde, at politik skal være anderledes. At vi skal bryde med blokpolitikken. At vi skal finde nye konstellationer.

Og vi blander os ikke i, hvem de vælger til nogle poster i Venstre. Men jeg kan allerede se, at Thulesen Dahl og hans kumpaner deroppe i Herning står med den knyttede næve og siger – både til den tidligere og måske kommende formand – at nu skal I komme tilbage i folden. Alt det der pjank med eventuelt at række hen over midten, det skal I opgive, for nu skal I komme tilbage til os, så vi igen kan tælle udlændingestrømninger. Men jeg har også forstået på den ene formandskandidat, at kagen er spist, og opskriften er smidt væk. Jo jo. Det er da værd at klappe af. Og derfor vil jeg bare sige, at hos os møder I altså ikke nogen knyttede næver. I møder en fremstrakt hånd.

Hvis I vil være med til at gøre Danmark grønnere, friere og stærkere, så står vores dør åben, fordi hver eneste gang, at vi er i stand til at forankre de forandringer, vi vil lave, bredt i Folketinget, så gør vi det også bredt i befolkningen. Og så vaccinerer vi os imod, at højrefløjens skulle komme igen – og igen forvride, hvad politik handler om i Danmark. Og derfor står døren åben til samarbejde, uanset hvem I måtte vælge i næste weekend.

Og så er vi da også nødt til at sende en hilsen til Aalborg. Er vi ikke det? Stort tillykke til Socialdemokraterne og Mette Frederiksen med statsministerposten. Vi ved, hvor vigtigt det var for jer, at statsministeren nu igen er en socialdemokrat. Tillykke med det.

Også til jer socialdemokrater vil jeg gerne sende et meget klart løfte i dag: Vi kunne ikke drømme om at gøre det, som de partier, der bragte Lars Løkke til magten, gjorde for fire år siden. At hver gang elbilen lige var ved at komme op i fart, så rullede man sømmåttens ud, dækkene eksploderede, og Danmark stod stille.

Vi er her ikke for at stikke en kæp i hjulet på andre. Vores eneste mål er at drive Danmark fremad og leve op til det håb, som er skabt. Og det betyder også, at I kun kommer til at møde vores kritik, når det ikke går hurtigt nok, når det ikke er ambitiøst nok, og når I vil forpuppe jer i blokpolitik i stedet for at søge det brede samarbejde i Folketinget.

Og derfor er beskeden også til jer, at vi er 16 radikale, der sidder klar ved årerne, og vi vil trække af fuld kraft. Og hvis I ind imellem bliver trætte og har brug for at få en pause, så trækker vi bare videre, fordi vi har et ønske om at gøre håb til handling. Allerede nu. I den første tid med den nye regering.

Der er sagt og skrevet meget om Radikale Venstres rolle. Det vil der sikkert også blive i fremtiden. Men jeg synes nu, at ham der har udtrykt det bedst, er min forgænger Bertel Dahlgaard, som jo i 1960 efter 40 år i Rigsdagen skrev, at Radikale Venstres rolle bedst kan sammenfattes som bølgebryderen, når uoverlagte folkestemninger truer med at gøre skade på folk og land, og den fremadrivende kraft, når konservative kræfter truer med at frarøve samfundet de muligheder, som udviklingen giver. Jeg er blevet så glad for det citat, at jeg har overvejet, om jeg kunne få det som en tatovering. På den anden side er det måske lidt langt. Men selvom jeg er fra Aarhus, så bor jeg jo på Amager, og der har vi jo tendens til at skrive vores tatoveringer der, hvor der bedst plads. Men altså.

Jeg har brugt lidt tid ude hos nogle af dem, der tvivler på, at politik overhovedet gør en forskel. Lånt et gæsteværelse her og der over hele landet. Og slet ikke så mange, som har budt sig til. Også i går hos Rikke inde i Odense, som havde stemt blankt masser af gange, siden hun stemte på Morten Helveg, fordi han så godt ud. Men det entydige budskab, som jeg har fået tilbage, er: Tror I, vi er dumme eller hvad? De forstår jo godt, at når politik degenererer til bare at være en kamp med hinanden og mudderkast, så står de af. Bedst som man står der og tænker, at det var da en fantastisk partilederdebat, der fik jeg da lige sat det gode stød ind, så har de skiftet kanal, for de gider ikke se politikere, som kun er ude på at sætte de gode stød ind. Og derfor er tiden ikke til gak og gøgl. Der er kun én ting at gøre, hvis vi skal have tilliden til hinanden og troen på fremtiden tilbage. Og det er det, vi nu i dag sætter os for, og det er at gøre håb til handling.

Tak for ordet.

Kilde

radikale.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Politisk tale, Radikale Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/morten-oestergaards-tale-ved-radikale-venstres-landsmoede-2019>